

Kort verslag bezinningsdag Leersum 23 november

Afgelopen zaterdag mochten we wederom een bezinningsdag houden te Leersum. In deze tijd van het jaar was de natuur bijzonder schoon met haar veelheid aan herfstkleuren. Werkelijk prachtig toen we de snelweg afreden en richting Leersum reden. Het deed me denken aan de afbraak van het leven. De wintertijd waarin niets groeit staat weer voor de deur. In Exodus 12:2 staat geschreven: “Deze zelfde maand zal ulieden het hoofd der maanden zijn; zij zal u de eerste van de maanden des jaars zijn”. Het was aan het begin van het voorjaar dat God Zijn bondsvolk Israel verlostte door het bloed van het geslachte paaslam en het water uit de wolkkolom, dit wees heen op het bloed tot verzoening en de Geest tot vernieuwing. Dit was in de tijd dat de bomen hun bloesemknoppen vertoonden en heerlijk begonnen te ruiken. De vernieuwing des levens begint met de vergeving der zonden, lezer. Dit kunnen we leren vanuit Israels verlossing uit de ijzeroven van Egypteland. Dan komt de tijd dat de bruidskerk van Christus vruchten begint te dragen uit haar Man. De Man geeft zaad en zijn vrouw draagt derhalve vrucht uit haar Man. Dit is de zomertijd waarin de natuur beschenen wordt door de zon. Wanneer Gods volk veel beschenen wordt door de Zon der gerechtigheid, en veel gemeenschap met haar Man hebben mag, zal ze veel vrucht dragen. Dan komt de herfsttijd waar ik gisteren bij bepaald werd. Het begin van de herfst is tevens de oogsttijd, dan vallen de bladeren af en vertonen zich de vruchten. Hij moet [in mij] wassen en ik moet minder worden, zegt Johannes. Een schoon beeld van de herfsttijd waarin de pracht en praal van de bomen begint te verkleuren, op grond valt en uiteindelijk zal verrotten. Het gaat dus niet om de uitwendige pracht en praal van onze bladeren waarmee wij menigmaal onze schande voor God zoeken te bedekken [Gen. 3 vers 7], maar hebben wij vruchten uit Christus voortgebracht? [Rom. 7:5-6] Want, een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen, Matth. 7:19. Onze werken en onze glorie, en onze eigenliefde moet vergaan, opdat alleen Zijn volbrachte werk tot in alle eeuwigheid zal bestaan. Uw vracht worde uit Mij gevonden, zegt Christus! Dan de wintertijd, een beeld van het einde van ons leven. Dan wacht ons het oordeel, eeuwig wel of eeuwig wee. Zij die hier in de tijd [in het uur der minne] hebben mogen schuilen achter het gestreken bloed aan de deurposten van hun hart zullen straks het beloofde hemelse Kanaan mogen beërven in en door de tussentreding van hun oudste Broeder die als het Meerdere geslachte Paaslam als Middelaar genadig tussentrad, maar zij die dit bloed veracht en vertreden hebben door hun ongeloof zullen met de oudste zoon voor eeuwig buiten moeten blijven staan [Luk. 15:28]. Mensen die nog nooit gestorven zijn aan de eis van Gods heilige Wet zullen nooit vrienden worden met hen die niet anders wensen te roemen in het kruis en volbrachte werk van hun dierbare Zaligmaker. Zomaar een paar krabbels van mijn gedachten toen ik gisteren door de bosrijke omgeving van de Utrechtse Heuvelrug richting Leersum reed.

Het is nu de zesde keer dat we zo'n dag mochten organiseren, toch zie ik er elke keer weer enigszins tegenop. Ik weet wel, het komt dat we teveel op onszelf zien, maar als we op God mogen zien kunnen we overal zijn. Mijn stille hoop en bede is of het

besprokene vanaf het spreekgestoelte en de onderlinge gespreken nog wat mag nalaten tot eer van God, tot nader onderwijs, lering en vermaning, maar ook tot bekering en zaligheid. Dat geve den Heere uit vrije genade om niet. In de middagpauze zag ik een jongeman die zijn tranen niet meer kon bedwingen. Ik hoop dat mag zijn dat hij last van zonden had en deze last haast niet meer kon dragen. Het bloed van Jezus Christus Gods' Zoon reinigt van alle zonden. In de voorbereiding van de gewichtvolle onderwerpen op zo'n dag kan ik niet anders dan naar Boven opzien, en smeken of God me de zaken van de woorden en de woorden van de zaken wil schenken. Zodat we ordelijk en op een Bijbelse wijze de bedoelde zaken met alle ernst en genegenheid tot onze naaste medereizigers naar die ontzagelijke eeuwigheid mogen uitdragen. Soms grijpt de boze me dan weleens bij de keel door me in te geven: Wie zijt gij om deze dingen te durven verkondigen? Dan kan ik niet anders zeggen dat ik inderdaad niets meer ben, hoeft ook niet meer, dewijl Christus Jezus mijn Alles geworden is. Ga maar naar Golgotha vuile aartsleugenaar, want daar is je kop eraf geslagen door Mijn lieve Koning die Zich voor mij tot in de dood wilde vernederen tot mijn verzoening met God, maar ook opstond tot mijn rechtvaardigmaking en levendmaking. Hoewel ik zwart in mezelf ben en blijf gelijk de tenten van Kedar, ben ik in Hem toch rein en schoner dan de dageraad, satan!

Waar kunnen we elkaar beter ontmoeten dan onder het Woord, lezer? Ik ben den Heere altijd nog zeer dankbaar dat we dit prachtige kerkje in Leersum hebben mogen vinden om deze dagen te houden. De koster van deze kerk is altijd zo vriendelijk en behulpzaam. Hij vertelde me dat hij soms ook weleens zit mee te luisteren. Het mocht voor hem ook nog eens een middel tot de genade Gods' in Christus Jezus wezen. God brengt Zijn Woord bij een verkoren zondaar, of een verkoren zondaar bij Zijn Woord. Heeft u zo ook weleens naar uw medemens gekeken, lezer? We hebben tenslotte allen een ziel voor de eeuwigheid. De heer Van der Meer opende deze dag Schriftlezing en gebed, en mediteerde vanuit Jesaja 9 vers 1-5: Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen....Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Een ernstig en eenvoudig woord tot vermaning en vertroosting.

Na het zingen van enkele psalmen probeerde ik wat te zeggen over het laatste oordeel, de eeuwige zaligheid en over de eeuwige rampzaligheid. Hiermee probeerde ik de ernst van het leven en van de eeuwigheid op de harten van de hoorders te leggen. We zijn immers allen reizende naar die nimmereindigende eeuwigheid. Ons leven zal onze begeerte openbaren naar welk land we uitzien en reizende zijn. Als we alleen maar altijd met het wereldse bezig zijn geweest, en voor onszelf geleefd hebben, zullen we straks ook eenmaal met de wereld voor eeuwig omkomen. Maar als ons uitzien naar Christus is en Zijn verworven zaligheid, zal God ons eenmaal zekerlijk thuishalen. Dan zullen we met al de verkorenen Gods en de vele duizenden engelen voor eeuwig God groot mogen maken, loven en prijzen. Voor eeuwig Hem dankzeggen wat Hij wilde doen voor verloren zondaren die aanvankelijk niet van Hem wilde weten. Dan zijn we verlost van onszelf, en hoeven we nooit meer God te bedroeven met onze vele afmakingen, mogen we eeuwig zingen van Zijn goedertierenheer, altijd Hem loven die mijn ziel liefheeft omdat Hij mij

eerst heeft liefgehad. Nooit meer zondigen, lezer! Is dat ook weleens het verlangen van uw hart? Eeuwig te mogen drinken van het Water des levens uit die Heilsrivier die midden door het hemelse Jeruzalem stroomt. En God zal daar alles in allen zijn. Wat in ons hart niet is opgeklommen, ons oog niet heeft gezien en ons oor nooit heeft gehoord, heeft God bewaard voor hen die Hem liefhebben en vrezen. Dan zal de aarde door vuur gelouterd en opnieuw geschapen worden, en dan zal er een nieuwe aarde zijn waarop gerechtigheid wonen zal. Maar zij die hun hele leven God voor een Leugenaar gehouden hebben door tegen Zijn heilige wil en wet gezondigd te hebben, en het gestorte bloed van Zijn lieve Zoon veracht en als niet geacht hebben, zullen de eeuwige verdoemenis tot hun deel verkrijgen. Werkelijk ontzagwekkend om hier bij tijden over te moeten spreken, lezer! Een mens verzwijgt deze dingen van nature uiteindelijk liever. We praten tenslotte liever over de hemel dan over de hel. Je moet maar eens over een begraafplaats wandelen en grafstenen lezen, dan lijkt het of er geen hel bestaat. Dit blijkt tevens uit de rouwkaarten die je soms in de bus ontvangt. Niemand gunt elkaar de hel, en vervolgens redeneert men vanuit een wettische gedachte....ja maar, het was toch geen slecht mens hoor, zijn hart zat op een goede plaats, hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan, hij gaf een ieder het zijne, en hij was ook beslist niet wars van de Waarheid. Terwijl ik dit nu zo schrijf moet ik denken aan hetgeen ik eens las uit de dagboek aantekeningen van ene dokter Davis die leefde in de 19^e eeuw te Londen:

Ik ben moede van zuchten, mijn ziel schokt in mij heen en weer. Ontzetting grijpt mij aan: de tonelen waar ik de laatste dagen en nachten getuige van was, zullen mij niet licht uit het geheugen gaan. Ik wil ze optekenen, misschien kan het nog tot zegen van anderen zijn. Het is juist acht dagen geleden, dat ik des nachts bij een zieke werd geroepen, die, zo betrekkingen veronderstelde, in doodsnoed verkeerde. Ik stond weldra voor het bed van den zieke, die mij toescheen een man van 28 jaar te zijn, wiens gehele voorkomen ongewone lichaamssterkte aantekende. Hij lag in een verschrikkelijke benauwdheid en woelde van het ene einde in het bed naar het andere einde; en zijn gekerm ging mij door merg en been heen. Ik droeg enige medicijnen bij mij, zoals ik gewoon was, om dadelijk iemand te kunnen helpen. Enige toegediende druppelen brachten hem tot bedaren. Ik vraagde naar zijn toestand, onderzocht die, en vond die zeer gevaarlijk, terwijl de zielsbenauwdheid heviger scheen dan de smarten van 't lichaam. Ik sprak hem zacht en vriendelijk aan, hem aanradende zich kalm te houden, terwijl ik alles zou aanwenden tot zijn herstel. Op een toon van onbeschrijflijke angst riep hij uit: 'O dokter! De dood! De dood! En na de dood het oordeel! Ik moet sterven, mijn tijd is gekomen, uw pogingen zullen niet baten. Dokter, ik ga sterven!!'.

Toen richtte hij zich krampachtig op, en wierp zich weer krampachtig achterover op zijn bed, trok de dekens over zijn hoofd en gilte op hartverscheurende toon: "Verloren! Verloren!". Ik trachtte hem te troosten daarmee, dat hij nog in den tijd der genade was, en daar zulk een berouw en leedwezen over de zonden was, de weg tot ontkoming open stond, Die Zelf gezegd heeft dat Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Zalig zijn ze die treuren, want zij zullen vertroost worden. Onderwijl dat ik de geneesmiddelen voorschreef, vertoefde ik nog wat en maakte enigszins kennis met de andere huisgenoten, want mij bleek dat de zieke gehuwd was en met zijn vrouw bij de Ouders inwoonde. Zijn Vader was slechts kort in het vertrek geweest en had door zijn loerende ogen en straf gelaat een ongunstige blik of indruk op mij gemaakt. Op het gelaat van zijn Moeder was diepgaande smart te lezen (zo ik meende). Later bleek ik mij niet te hebben vergist. De

schokkende omstandigheden hadden beide vrouwen zeer aangedaan, waarvoor ik hen enige medicijnen toediende. De zieke scheen een ogenblik rustig, van welke ogenblikken ik gebruik maakte om naar zijn zielstoestand te vernemen. Ik weet wel dat de meeste doctors mij zullen uitlachen, dat ik mij daarmee bemoei; toch?...? ik hun allen hun spot: Jesaja was ook een Geneesheer en nog wel een Koninklijken lijfarts, hij heeft de Koning Hiskia genezen. En doctor Lucas, die ook Evangelist was, bestudeerde ook de ziekte der ziel. Ik nu wens gaarne aan de voeten van die beide medicijnmeesters te zitten. Nadat wij enige ogenblikken hadden doorgebracht kwam de vader met de geneesmiddelen. Ik diende ze den zieke toe.

Toen hij het kopje had geledigd, zeide hij: "Ik dank u zeer doktor, gij zijt zeer vriendelijk jegens mij, doch het zal u niets baten, ik ga sterven". Waarop hij andermaal zulk een ijselijke langgerekte gil slaakte, terwijl zijn bed schudde, van het krampachtige trillen van zijn stevig lichaam. Zijn Moeder bitterlijk wenende, kwam wat nader en vroegde hem: "Is de pijn erger Johan?" Hij zeide: "Och moeder! Wat zou de pijn van mijn lichaam; hier (op zijn hart wijzende) hier brand het. Het is de rechtvaardigheid van een Heilig God die op mijn ziele brandt, hier gevoel ik reeds de smarten der Hel! Weent zo niet moeder, U zal het wél gaan, gij hebt den weg ten leven bewandeld, maar ik ! O wee ! En nu is het te laat, te laat, voor eeuwig te laat." Zijn moeder zeide: "Het is nog niet te laat Johan. Nog is het nu het heden der genade, willen wij samen nog eens bidden, samen tot den Heere Jezus, Dien Zaligmaker gaan?" Hij zeide: "Wat bidden? Mijn tijd is voorbij om te bidden – God hoort de zondaars niet?"

Zijn vader was intussen nader gekomen en zeide tot hem: "Wees maar zo bang niet Johan. Gij hebt nooit iemand kwaad gedaan". Johan zeide: "Ik verzoek u vader, dat gij niet tot mij spreekt, ik heb altijd aan uwe leugens geloof geslagen; nu de dood mij aangrijpt zijn mijne ogen open gegaan, gij zijt de oorzaak van mijn bederf! Reeds vroeg hebt gij mij geleerd om den Bijbel te verachten en ongehoorzaam te zijn jegens God. Toen ik een kleine jongen was, hebt gij mij tot zonde verleid. Als moeder zondag in de kerk was, waar gij mij met geweld hebt uitgehouden, dan nam gij mij mee om te vissen en allerlei zonden te bedrijven". Zijn vader viel hem in de rede, doch hij liet hem niet uitspreken, en vervolgde de zieke: "Zwijg vader! Gij hebt tot mij genoeg gesproken, gij hebt meesterlijk uw werk gedaan, gij hebt met den duivel gespot, nu spot den duivel met u, uw leugens kunnen mij niet langer bedriegen. Weldra sta ik voor Gods rechterstoel, en wanneer ik mijn rechtvaardig vonnis krijg, zal ik u aanklagen als de werkmeester van mijn eeuwige ellende". Hij trok de lakens over zijn hoofd en slaakte een zucht, zo hartverscheurend, als ik nog nooit had gehoord. Mijn hart schokte in mij van smart en aandoening. Mijne vermaningen tot kalmte baatten niets, hij had naar het scheen geen deernis met zijn lichaam, alleen zijne ziele woog hem zwaar. Na enkele minuten gelegen te hebben, richtte hij zich eensklaps op en riep: "Jozef ! Waar is Jozef ?" Een aanvallige knaap van acht jaar werd aan zijn sponde gebracht; hij omhelsde het kind teder en sprak tot hem: "Jozef! Mijn lieve broeder! Kom eens bij mij en hoor, en onthoudt wat ik u met een stervende mond zeg: Luister nooit naar den raad van vader, hij zal u verleiden, net als hij mij gedaan heeft. Laat moeder u leiden, hoor naar haar stem, gaat met haar naar de kerk, lees en onderzoek den Bijbel, bid vroeg kind ! Spiegel u aan mij uwen broeder, die nu voor eeuwig naar de Hel gaan moet." Daarop viel hij achter over met een ijselijke gil. Mijn ziel was verbrijzeld.

Ik schreef nu de beste middelen voor en verliet den woning toen reeds de schemering zichtbaar werd. Ik beproefde enige ogenblikken rust te nemen, doch het scheen vruchteloos. Eindelijk geraakte ik

enige ogenblikken in diepen slaap, die echter zeer onrustig waren, en waaruit ik opschrikte door het vervaarlijk gegil van den zieken, aan wiens sponde ik droomde te staan en die ik onder hevige benauwdheden en ijselijk gegil de eeuwigheid zag ingaan. Toen ik ontsteld opstond wees de klok acht uur. Na enige ogenblikken ontbijt genomen te hebben en mij in het gebed gezocht hebbende, spoedde ik mij naar den zieken. Toen ik daar om negen uur aankwam had de dood een uur geleden een einde aan den ongelukkige gemaakt. Geen enkel woord van hoop was er uit zijn mond gegaan, integendeel scheen het, hoe meer de dood naderde, hoe meer de folteringen toenamen. Ik hang een sluier over het toneel, mijne ziel is te zeer geschokt om er meer van te schrijven. Ik heb er niets bij te voegen, dan alleen dit woord: "De Heere is rechtvaardig . . ."

Ja lezer, wanneer men de dood in de ogen kijkt gaat het geweten menigmaal spreken. Ik kan me nog goed herinneren uit begin 2009 van dat Amerikaanse vliegtuig dat een buiklanding moest maken op de rivier de Hudson in New York. De noodlanding ging goed, en iedereen kwam ongedeerd uit het vliegtuig. Een reporter vroeg aan een man wat er in het vliegtuig gebeurde. Hij zei: "Toen de piloot ons opriep ons gereed te maken voor een noodlanding....begon iedereen te bidden". Ook hier begon het geweten van al deze mensen te spreken toen zij de dood in ogen keken en innerlijk beseften dat ze hun hemelse Rechter tegemoet gingen. Ik was zo verblijd toen ik deze beelden op internet zag. Ik dacht: "Hier staat een blinde heiden te vertellen dat God bestaat!!" Waarom en tot Wie zou een mens gaan bidden, terwijl hij meent te kunnen geloven en uitleeft dat God niet bestaat. Hieruit bleek maar eens temeer dat een mens Gods waarschuwend stem in zijn geweten nooit kan verzwijgen of kan verloochenen. Het moet er maar eens op aan komen. Zo is het sommige Romeinse keizers ook weleens vergaan. Deze vervolgers die vele duizenden christenen in hun rijk hadden laten vermoorden waren hier in de tijd geestelijk al in de hel voordat ze er daadwerkelijk waren aangekomen. Sommigen van hen bezocht God met vreselijke ziektes en kwalen waardoor ze van binnen werden aangevreten en verteerd. Deze haters van God en Zijn volk kwamen er op hun ziek- en sterfbedden achter dat God bestond, en dat zij hun Rechter tegemoet reisden. Ontzaggelijk! Die hoogmoedige mens wil maar niet geloven dat zijn Hemelse Schepper en Rechter bestaat, terwijl de hele geschiedenis van de mensheid het tegendeel bewijst. Hoewel het verstand van de mens verduisterd is, en nalaat de ware grond van het weldoen op te merken, had ieder volk vanuit zijn ingeschapen Wetskennis en Godsbesef een God of Goddelijke macht die ze vereerden en aanbaden. Hier heeft de apostel Paulus gebruik van gemaakt toen hij bij de Grieken met hun vele afgoden op de Areopagus die ene God begon aan te prijzen die zij mogelijk vergeten waren en toch een tempeltje voor opgericht hadden. Het was tot zegen van Damaris en enkele anderen. Maar de meesten zeiden....we zullen u nog eens [ofwel nooit meer] horen. In Geneve heeft men een pijpleiding [van zes miljard euro] naar Italië aangelegd om onder andere de snelheid van het licht opnieuw en nauwkeuriger dan voorheen te kunnen meten, om te kunnen aantonen dat de aarde niet geschapen is maar uit een oerknal voortgekomen is. Zou het dan toch mogelijk zijn dat het geweten van de mens uit een oerknal is voortgekomen? Die arme atheïsten toch die niet zeker weten, maar slechts wensen en hopen dat er geen God bestaat! Bij hen is deze wens uiteindelijk de vader van hun godslasterlijke gedachten geworden. Als u maar weet dat er in de hel geen atheïsten meer zullen zijn. Daar zullen zij God in Zijn toorn en gramschap over hun bedreven

kwaad op een ontzagwekkende wijze leren kennen. Het is erg interessant en onthullend, wanneer men eens bestudeert, wat beroemde mannen kort voor hun dood gezegd en ondervonden hebben. Een blik op het sterfbed, verraad vaak meer dan al die grote woorden en werken tijdens hun leven. Op het moment, dat mensen oog in oog met de dood staan, verliezen velen hun masker en worden eerlijk gemaakt.

Voltaire : *De beroemde satiricus, kwam op een vreselijke manier aan z'n einde. Zijn verpleegster zei: Voor al het geld van de wereld wil ik geen ongelovige meer zien sterven!* Hij schreeuwde de hele nacht om vergeving.

David Hume : *De atheïst. schreeuwde: "Ik ben in de vlammen!" Zijn vertwijfeling was een vreselijke scène.*

Heinrich Heine : *Was een grote spotter. Later bekeerde hij zich en tegen het eind van zijn leven schreef hij nog een gedicht, waarvan de laatste regels luiden: o Heer. o Heer, voor U kniel ik neer, vergeef, vergeef me mijn liederen!*

Cesare Borgia : *Een staatsman: "Voor alles heb ik maatregelen getroffen in de loop van mijn leven, alléén voor de dood niet en nu moet ik volledig onvoorbereid sterven.*

KAREL IX (Frankrijk) : *"Ik ben verloren, ik erken het openlijk."*

Hobbes : *Een Engelse filosoof: "Ik moet een vreselijke engte door die naar de duisternis leidt!"*

Sir Thomas Scott : *De vroegere president van het Engelse Hogerhuis: "Tot op dit ogenblik dacht ik, er is geen God of hel. Nu weet en voel ik, dat beide bestaan en ik ben aan het verderf uitgeleverd door het rechtvaardige oordeel van de Almachtige."*

Lenin : *Stierf in geestelijke onmacht. Hij bad tafels en stoelen om vergeving voor zijn zonden. Wat ontstellend voor een man, die voor miljoenen een voorbeeld en leider werd.*

Jogoda : *Chef van de Russische geheime politie: 'Er moet een God bestaan. Hij bestraft me vanwege mijn zonden.'*

Jaroslowski : *President van de internationale goddelozen beweging: 'Alstublieft, verbrand al mijn boeken. Ziet de Heilige! Hij wacht reeds lang op mij, Hij is hier.'*

Ik had er nog veel meer over kunnen zeggen. Na afloop sta je altijd enigszins met kromme tenen naar jezelf te kijken, en vraag je jezelf weleens af: ben ik ernstig en duidelijk genoeg geweest? Heb ik wel alles gezegd, had ik niet meer moeten zeggen tot waarschuwing en vertroosting? Op de ernst van zo'n boodschap en het gewicht van het zielenheil van je hoorders kan iemand zich nooit voorbereiden, dit moet je van Boven geschonken worden. Wie verder nog nooit zoveel over de eeuwige rampzaligheid gelezen

heeft, moet maar eens kennis nemen wat Thomas Boston hierover geschreven heeft. Lees onderaan deze webpagina: <http://www.dewoesteweg.nl/oudvaders/thomas-boston/>

Of kijk hier: <http://www.dewoesteweg.nl/diversen/hemel-hel/>

De middagpauze duurde dit keer iets langer dan gewoonlijk, omdat we iets eerder gestopt waren. De onderlinge gesprekken met elkaar kunnen op zulke dagen best fijn en verkwikkend zijn. Ik raakte in gesprek met een jonge vrouw wier ogen mede door het boek van ds. Kort geopend werden. Ze vertelde me dat ze aanvankelijk best heel boos was geworden, want heel haar wereld werd door dat boek in een keer op z'n kop gezet. Maar na korte tijd moest ze toch erkennen dat dit de waarheid was. Ik verwonderde me erover dat deze vrouw in vrij korte tijd overtuigd was geworden dat ze jarenlang onder een leugenleer gezeten had. De meesten doen er langer over. Toen begon ze nog meer te lezen, en werd door anderen ook op mijn website gewezen. Uit haar verhaal kwam ik tot het besef dat er wellicht nog veel meer jonge mensen met veel raadsels en vragen lopen. Ik vertelde haar dat toen ik uit deze vervloekte leerdwalingen verlost was geworden, ik metterdaad tegen deze valse leer begon te protesteren. Hier kwam dus ook het woord protestant vandaan. Ik vroeg haar hoe dit haar was vergaan....kortom we hadden een heel gesprek. Met zulke mensen zal je nooit ruzie krijgen. Dezulken zijn nog vatbaar voor een Bijbelse boodschap, kon en mocht dit nog eens een hemelse Blijde Boodschap worden. Dat geve den Heere uit vrije genade om niet, om Jezus' wil. Hoe anders is dat met waanwijze mensen die zichzelf zo graag horen praten, en vragen stellen waarvan men zelf alrede het antwoord weet. Na de middagpauze kreeg de heer Van Dijk het woord en sprak over het onderwerp: Wat moet ik doen opdat ik zalig worde? Ondanks het vele goede in zijn betoog stoorde ik mij aan een uitdrukking, namelijk dat wanneer een zondaar tot God bidden zou: "Heere, zou het voor mij nog kunnen?" Volgens Van Dijk is dit een godslastering vanuit het ongelooft. Aanvankelijk verkilde ik even toen ik dit aanhoorde. Toen ik Van Dijk hier later over aansprak viel dit gelukkig helemaal weg. Ik had hem verkeerd begrepen, hij erkende ook wel dat hij deze uitspraak wat meer had moeten toelichten. Hij vertelde mij dat hij zijn uitspraak heeft bedoeld vanuit Kains' vervloekte ongelooft over dat zijn bedreven kwaad groter was dan de heilzame kracht van het reinigende bloed van Jezus Christus [Gen. 4:13]. In deze zin kon ik Van Dijk niet anders dan van harte bijvallen. Ik hoop hiermee te hebben rechtgezet hetgeen op sommigen mogelijk krom en verdraaid overkwam.

Na het zingen van een psalm was er gelegenheid tot het stellen van vragen. Dit begint mij eerlijk gezegd steeds meer tegen te staan. We gaan hier overigens ook mee stoppen. Als er vragen zijn mag men die voortaan schriftelijk indien, per mail of op de dag zelf even op een briefje schrijven. Sommigen beschuldigen je van zaken die je volgens hen niet genoemd hebt omdat men vanuit de terminologie van hun eigen leraren heeft zitten luisteren. Omdat men meent dat de één wat meer vanuit deze terminologie spreekt dan de ander, probeert men ons vervolgens tegen elkaar op te zetten. Het moge hen eens tot schuld worden. Van anderen denk je soms, stelt u nu een vraag of hoort u zichzelf misschien graag praten? In zulke gevallen moet ik vaak denken aan de verfoeilijke vleselijke gestalte van de BEKEERDE discipelen van de Heere Jezus

Christus, die onder elkaar vaak zochten wie toch wel de meeste onder hen was. Dan zie ik jongelingen en vaders in de genade, in kinderachtige kinderen veranderen. Als we weer eens klein mogen worden onder Zijn liefdevolle en genadige uitlatingen, dan is dat heel groot, maar wanneer jongelingen en/of vaders kinderachtig en geen mannelijk gedrag vertonen, dan is dit te verafschuwen. Het gedrag van een vader is dat hij pronkt met zijn [gespeende] kinderen, en hen liever laat praten dan hij zichzelf hoort. Een vader zet zich op de achtergrond en zet af en toe dingen recht die krom gaan. Een vader die zijn zinnen heeft geoefend in de woorden der gerechtigheid zegt in enkele woorden, waar een kind soms een heel verhaal van maakt. Dit zijn de apostelen in hun leerbrieven die, niet meer zichzelf maar, de geestelijke gezondheid en opwas van hun gemeenten op het oog hadden. Wie deze schoen past trekke hem gerust eens aan!! Dit schrijf ik beslist niet uit haat, maar uit liefdevolle vermaning tot hen waarvan ik toch wel mag geloven dat God een goed werk in hen begonnen is.

Aan het einde van deze bezinningsdag gekomen zijnde wilde de heer Bons nog een enkel woord van stichting spreken en met ons eindigen. Aanvankelijk wilde hij spreken over de eerste zondag uit onze Heidelberger Catechismus, maar God had anders beslist. Hij moest spreken over Amos 3 vers 4: Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem verheffen, tenzij dat hij wat gevangen hebbe? Alleen God weet waarom hij zijn tekst moest veranderen, en voor wie dit vloek of zegen zal zijn. Hij kon goed verklaren waarom hij tot deze verandering gekomen was, daarbij was het aangenaam om te horen hoe hij deze woorden uit Amos kortelings mocht verklaren. Het was voor mezelf, en wellicht ook voor anderen, een fijne bezinningsdag. We hebben elkaar weer eens gezien en gesproken. Waar kunnen we elkaar beter ontmoeten dan onder het Woord Gods. Er werd prachtig orgel gespeeld en gezongen. De collecten waren voldoende om de gemaakte onkosten zoals kerkuur, vier advertenties in het RD, boodschappen, en het uitgedeelde evangelisatiemateriaal, te kunnen bekostigen. Waarvoor na den Heere onze hartelijke dank! Sommigen tipten mij of het niet beter is te collecteren tijdens het voorspel van de te zingen psalmen vlak voor de pauze en het einde van de dag. Het stoort sommigen tijdens het zingen van een kostelijke psalm wanneer zij onverwacht een collectezak in hun handen krijgen gedrukt. Dat moesten we in het DV voortaan inderdaad dan maar gaan doen. Ik hoop wederom dat het tot Gods eer mocht zijn, en tot stichting, vertroosting en lering. God heeft maar een enkel woord nodig. Het is onze hoop en bede dat deze dagen hier aan bij mogen dragen. Na afloop zijn we met enkele vrienden nog wat gaan eten en hebben nog wat nagepraat. Op zo'n moment kom je even tot rust en evolueer je gezamenlijk zo'n dag. Persoonlijk ervaar ik het als een zegen dat je bij tijden nog zo in vrijheid een dag met elkaar mag optrekken. Het was alles slechts ten dele en met gebreken, maar de apostel schreef toch ook dat hij weer moed kreeg bij het zien van de broederen.

Hartelijke groet,
D.J. Kleen